

4) Kdo straší ve školním sklepení

Mladí rytíři pilně trénovali, až z dřevěných cvičných mečů létaly třísky. Jejich učitel sir Michael svolal své žáky. „Napište rodičům, že nastal čas, aby vám koupili či poslali skutečnou zbraň, to jest jednoruční meč a nejlépe i štít.

„Hurá,“ zajásali žáci, „konečně opravdové zbraně!“ Hned se všichni začali shánět po pergamenu, brku a inkoustu. Byli svoláni poslové, aby neprodleně doručili napsané vzkazy.

„Copak ty neumíš psát?“ podivil se Rostislav, když Janek nenapsal ani písmenko.

„Psát umím, ale namáhal bych se zbytečně. Naši nemají peníze ani na krávu, natož na moji zbraň.“

„Rozumím. Potřeboval bys nějakého sponzora.“

„Co je sponzor?“

„Člověk, který ti poskytne peníze na potřebné vybavení.“

„Jako že mi je půjčí?“

„Ne. Daruje ti je.“

„Proč by to někdo dělal?“

„Protože dojde k názoru, že z tebe bude skvělý rytíř a bez dobré zbraně se neobejdeš.“

„Nikdo takový neexistuje,“ vrtěl nevěřícně hlavou Janek.

Rostislav se rozkašlal. V minulých dnech nastydl a nyní ho roztrásla

horečka.

„Doved' svého kamaráda za kuchařkou,“ nařídil sir Michael, „má vedle kuchyně lůžko pro nemocné.“

Kuchařka Andělka uložila Rostislava do teplých peřin a hned mu běžela uvařit bylinkový čaj.

Zatímco byl kamarád nemocný, Janek pilně pracoval a trénoval. Přesto si večer našel čas, aby za Rostislavem vždy aspoň na chvíli zašel. I jemu vrazila kuchařka do ruky hrnek bylinkového čaje a Janek se musel tvářit, že mu ten divně nahořklý nápoj chutná, ačkoliv měl neodolatelnou chuť se šklebit při každém polknutí. Přesto se přemohl, trochu nakřivo se usmál, protože Andělka uměla báječně vyprávět.

„Povíš nám nějakou veselou historku?“ prosil Rostislav, kterému už bylo mnohem lépe.

„Veselé historky mi došly, už tady mám jenom smutné nebo strašidelné,“ pokrčila Andělka rameny a nemocnému do hrnku nalila další přiděl čaje.

„Tak tu strašidelnou,“ rychle posunul Janek svůj hrnek za sebe, aby kuchařku nenapadlo dolít i jemu.

„Když strašidelnou, tak strašidelnou,“ usadila se kuchařka na židli a začala vyprávět o tom, jak se bohatý králevic Dragoš rozhodl postavit jejich školu.

„Kromě dělníků zde pracovali i tři vzdělaní stavitelé. První navrhl budovy, jejich výzdobu a nechal dovézt kvalitní kámen na stavbu. Druhý se svými dělníky vybudoval opevnění, hradby, padací most a areál určený pro jízdu na koni a trénink se zbraněmi. Co měl na starosti třetí stavitel se lidé mohli jen dohadovat. Párkrát byl viděn ve společnosti králevice, ale nikdo s ním nemluvil. Šušovalo se, že v podzemí staví tajné komnaty.“

„Tady jsou tajné komnaty?“ oba posluchači překvapeně vykulili oči.

„Možná ano, možná ne, zatím je nikdo nenašel,“ pokračovala kuchařka ve vyprávění. „První dva stavitelé byli bohatě odměněni, ale třetí stavitel záhadně zmizel. Jeho dcera označila královici za vraha. Doslova prohlásila: „Jestli jsi zavraždil mého otce – a já myslím, že ano – proklínám tě a přeju si, aby tě postihla stejná smrt a tisíc let abys litoval svého nelidského činu.“ Poté odjela a po dvou měsících se z horní části hradeb uvolnil jediný velký kámen a trefil královici, který pod hradbami projížděl na koni. Kletba se naplnila.“

„Jak se mohla naplnit, když byl mrtvý. Kde je těch tisíc let?“ nesouhlasil Rostislav.

„No právě,“ ztišila dramaticky hlas Anděla, jako by její slova neměl nikdo nepovolaný slyšet. Od té doby ve zdejším podzemí sídlí Dragošův duch a v době zimních bouří a sněhových vánic prý vyhledává společnost lidí, kteří tady přebývají.“

„Ty jsi ho někdy viděla?“ zeptal se nejistým hlasem Janek.

„Neviděla. Ale znám dva lidi, kteří se s ním docela určitě potkali.“

„Opravdu? A kdo ho viděl?“ zeptali se oba kluci téměř současně.

„Před deseti lety tu sloužila jedna velice hezká a milá dívka. V té době se v rodině podkoního narodilo malé a slaboučké dítě. Ačkoliv jsme topili, všude byla hrozná zima. Proto se rozběhla pro vlněný přehoz do komnaty sira Michaela. Kdyby nebyl pryč, jistě by jí přikrývku dal. Ale nebyl tady a ona musela vypáčit dveře. V té chvíli prý se ve dveřích zjevil šedý duch a dívce nezbylo než projít jeho mlhavým tělem, aby vstoupila dovnitř. Podle jejího líčení v tom okamžiku duch zbělal a provázel ji až k dítěti, které do přikrývky zabalila. Přistoupil k ní a vložil jí do ruky kámen. Zasloužíš si štěstí, řekl jí a zmizel. Kámen se proměnil v holubici a ta přivedla dívce krásného statného ženicha. Krátce nato se vdala a odešla.“

„A kdo ještě ducha viděl?“

„Jeden zdejší žák.“

„Taky mu duch pomohl?“

„Spíš naopak. Ten kluk neměl dobrou povahu. Trápil spolužáky, bičíkem mlátil koně a byl hrubý ke každému, koho potkal. Tvrdil, že zdejší duch je celý černý. Od chvíle, kdy se s ním setkal, ho provázela smůla. Nedařilo se mu nic, na co sáhl. Po pár dnech nám ukradl nejlepšího koně a bez rozloučení odjel.“

„A to si náš učitel nechal líbit?“ nechápal Janek.

„Vlastně ano. Protože ještě týž večer se kůň vrátil a jezdec skončil bůhvíkde a bůhvíjak.“

„Mně už je docela dobře, Andělko,“ zavrtěl se v posteli Rostislav, když ho kuchařka vybídla, aby dopil čaj.

„To jsem ráda, rytíři Rostislave. Zítra se můžeš vrátit mezi ostatní,“ usmála se na něj a nedopitý hrnek odnesla.

© *Ilka Pacovská (2016)*